

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ELTEK” dla towarów z klasy 9 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4 368 064

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki znak towarowy i międzynarodowa rejestracja „ELTEC” wskazująca kraje Beneluxu, Hiszpanię, Francję, Włochy, Austrię i Portugalię dla towarów i usług z klas 9, 37, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do pewnych towarów z klasy 9

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — Scheepsbouw Nederland przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/13)

(2013/C 147/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scheepsbouw Nederland (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Struckmann, adwokat, i G. Forwood, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie S.A. 34736 (Wcześniejsza amortyzacja określonych aktywów nabytych w drodze leasingu finansowego), opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 13 grudnia 2012 r. (Dz.U. C 384, s. 2); oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE, a także art. 4 ust. 2 i art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾.

W tym względzie strona skarżąca utrzymuje, że zważywszy na okoliczności sprawy, jak również na niewystarczający i niekompletny charakter merytorycznej analizy przeprowadzonej przez Komisję w procedurze wstępnego badania, istnieją wystarczające dowody na to, że wystąpiły poważne trudności w ocenie zgłoszonego środka. Komisja nie mogła zatem zasadnie uznać, po przeprowadzeniu wstępnego badania, że badany środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja nie miała innego wyboru niż wszcząć formalną procedurę dochodzenia na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2013 r. — Ziegler Relocation przeciwko Komisji

(Sprawa T-150/13)

(2013/C 147/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ziegler Relocation SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J.F. Bellis, M. Favart i A. Bailleux, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie niniejszej skargi ze sprawą T-539/12;
- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- uznanie, że doszło do powstania odpowiedzialności pozaimunowej Unii Europejskiej względem strony skarżącej;
- nakazanie Unii Europejskiej zapłaty stronie skarżącej kwoty 112 872,50 EUR w stosunku rocznym od dnia 11 marca 2008 r., wraz z odsetkami do dnia całkowitej spłaty;
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Szkoda, której naprawienia domaga się strona skarżąca od Unii Europejskiej ma postać utraconych korzyści i powstała, jak twierdzi strona skarżąca, po wydaniu decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — *Międzynarodowe usługi przeprowadzkowe*, ze względu na fakt, że nie ustała praktyka urzędników Unii Europejskiej polegająca na żądaniu przedstawienia ofert osłonowych przy przeprowadzkach, których koszty podlegają zwrotowi na podstawie statutu urzędników Unii Europejskiej. Odmowa przychylnego ustosunkowywania

się do takich żądań przez stronę skarżącą skutkowało wykluczeniem jej z realizacji odnośnych zamówień, w skutek czego obecnie świadczy ona usługi w zakresie przeprowadzek urzędników instytucji europejskich w bardzo ograniczonym zakresie. Przyczyną powstania szkody poniesionej w ten sposób przez stronę skarżącą było uchybienie przez Unię Europejską ciężącemu na niej obowiązkowi staranności.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Petro Suisse Intertrade przeciwko Radzie

(Sprawa T-156/13)

(2013/C 147/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Petro Suisse Intertrade Co. SA (Pully, Szwajcaria) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjörtler, G. Pandey, D. Rovetta, N. Pilkington i D. Sellers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim zakwestionowane akty obejmują stronę skarżącą; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi sześć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku odpowiedniego zawiadomienia, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia podstawowego prawa własności.

Strona skarżąca uważa, że Rada nie wysłuchiwała strony skarżącej i że żadne przeciwnie argumenty nie uzasadniłyby tego. Ponadto Rada nie wskazała właściwie stronie skarżącej jako adresata decyzji i rozporządzenia oraz nie wskazała także właściwie stronie skarżącej w zawiadomieniu, a w każdym razie akty te nie zawierały wystarczającego uzasadnienia. Żądania strony skarżącej dotyczące potwierdzenia wskazania, rozwinięcia uzasadnienia i udostępnienia dokumentów pozostały bez odpowiedzi oprócz krótkiego pisma potwierdzającego odbiór.

Wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca nie jest firmą przykrywką kontrolowaną przez National Iranian Oil Company (NIOC), a w każdym razie Rada nie wykazała, by to kontrolowanie strony skarżącej przez NIOC pociągało za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego, która byłaby sprzeczna z celem zakwestionowanych decyzji i rozporządzenia. Wreszcie, ograniczając możliwość zawierania przez stronę skarżącą umów, Rada naruszyła podstawowe prawo własności poprzez przyjęcie środków, których proporcjonalności nie można wykazać.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2012 r. — Sorinet Commercial Trust Bankers przeciwko Radzie

(Sprawa T-157/13)

(2013/C 147/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sorinet Commercial Trust Bankers Ltd (Kish Island, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i C. Malherbe)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ust. II.12 (pod nagłówkiem „Podmioty”) załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- stwierdzenie nieważności ust. II.12 (pod nagłówkiem „Podmioty”) załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu; oraz
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia. Uzasadnienie spornych decyzji i rozporządzenia jest mgliste oraz ogólne i nie wskazuje konkretnych i rzeczywistych powodów, dla których Rada, korzystając ze swojego szerokiego zakresu uznania, stwierdziła, że strona skarżąca powinna być objęta spornymi środkami ograniczającymi.